

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 27/09-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. januára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť maloletej P. H., zastúpenej otcom Mgr. P. H., K., právne zastúpenej advokátkou JUDr. V. B., K., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 3 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 CoP 156/2006 z 10. júla 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť maloletej P. H. **o d m i e t a** ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. novembra 2008 doručená sťažnosť maloletej P. H., zastúpenej otcom Mgr. P. H., K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 3 ods. 1 a 2

Dohovoru o právach dieťaťa rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 CoP 156/2006 z 10. júla 2008.

Sťažovateľka uviedla, že v konaní vedenom pred Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Nc 911/01 bola rozsudkom zo 14. októbra 2002 zverená do výchovy otca, pričom bol upravený styk s matkou na každú párnú sobotu od 14.00 h do 17.00 h v byte otca a za jeho prítomnosti. Manželstvo jej rodičov bolo tým istým súdom rozvedené 9. apríla 2003 v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 134/2002. Jej matka neskôr požiadala o zmenu úpravy styku tak, aby sa tento upravil v rozsahu jej návrhu. Okresný súd rozsudkom z 12. apríla 2006 v konaní vedenom pod sp. zn. 21 P 173/2003 vyhovel jej návrhu. Pretože toto rozhodnutie nebolo v súlade s jej záujmom, napadla ho odvolaním na krajskom súde, ktorý ho rozsudkom č. k. 7 CoP 156/2006-119 z 10. júla 2008 potvrdil v celom rozsahu. Sťažovateľka porušenie svojich práv vidí v postupe súdov, ktoré nezohľadnili, že matka nenadviazala s ňou žiadny kontakt od poslednej právnej úpravy, nemala o tento ani záujem, matku nevidela tri roky, matka sa počas tejto doby o stretnutie ani nesnažila, pričom sama sa s matkou ani stretávať nechce. Súdov však nebrali do úvahy ňou namietané okolnosti, nevyhodnotili dostatočne skutkový stav, na základe čoho vyvodili aj nesprávny právny záver, a tým porušili jej práva, ktoré v návrhu označila. Žiadala, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo mal. sťažovateľky na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv podľa čl. 3 ods. 1, 2 rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach č. k. 7 CoP/156/2006-119 zo dňa 10. júla 2008 porušené bolo.

2. Ústavný súd zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7 CoP/156/2006-119 zo dňa 10. júla 2008 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľke zastúpenej otcom trovy konania vo výške 6.732,- Sk do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet jej právnej zástupkyne vedený...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že rozsudkom krajského súdu č. k. 7 CoP 156/2006-119 z 10. júla 2008 došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 3 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa.

Z obsahu spisu okresného súdu, ako aj zo spisu krajského súdu ústavný súd zistil, že aj v odvolacom konaní právne zastupovala maloletú JUDr. J. Z., advokátka, so sídlom v Košiciach. Táto advokátka aj komunikovala s krajským súdom a reagovala na jeho podania. V čase rozhodovania krajského súdu, teda k 10. júlu 2008 bola menovaná advokátka splnomocnenou právnou zástupkyňou aj na konanie pred krajským súdom, v dôsledku čoho jej bolo napadnuté rozhodnutie aj doručené. Rozhodnutie krajského súdu riadne prevzala 25. augusta 2008.

Sťažovateľka vo svojom podaní ústavnému súdu z 19. decembra 2008 uvádza, že jej otec odvolal splnomocnenie na zastupovanie pred súdom menovanej advokátke 3. októbra 2008. Toto odvolanie splnomocnenia ústavnému súdu však sťažovateľka nedoručila, avšak ani z pripojených spisov príslušných súdov nevyplývalo, že by v čase rozhodovania krajského súdu bolo odvolanie splnomocnenia krajskému súdu doručené. Z uvedeného teda vyplýva, že pokiaľ krajský súd na odvolacie konanie predvolal splnomocnenú advokátku JUDr. J. Z. a tejto rozsudok aj doručoval, postupoval podľa zákona. Pre posúdenie sťažnosti z ústavného hľadiska bolo irelevantné posudzovať vzťah JUDr. Z. voči sťažovateľke týkajúci sa splnomocnenia.

Z uvedeného dôvodu treba lehotu doručenia rozsudku krajského súdu počítať odo dňa jeho prevzatia JUDr. J. Z., teda od 25. augusta 2008.

Jednou zo zákonných podmienok na prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03).

Pretože napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 25. augusta 2008, predmetná sťažnosť bola podaná v čase (osobne 26. novembra 2008), keď už dávno uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti. Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť posúdiť ako návrh podaný oneskorene.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2009